

Sans & Montaña

La Maranyota

Il·lustracions de Rubèn Montaña

animallibres

1

Advertència

Imagina't un vampir, un home llop, tres fantasmes, quatre ogres, dues dotzenes de zombis, cinc mòmies i mitja, setanta grèmlins, tres bruixes calbes i una de peluda, en Frankenstein, un orc, l'abominable home de les neus, un grapat de trols pudents, el Kraken, un basilisc, la criatura del pantà, dues harpies, un gegant afamat, un llimac alienígena corrosiu, un ciclop que et mira malament, totes les gàrgoles de la catedral de Notre-Dame, l'Hidra de Lerna amb els set caps i el terrorífic Godzilla. Ho tens? Doncs has de saber que tots aquests monstres junts no fan ni la meitat de por que la criatura que s'oculta entre les pàgines d'aquest llibre.

Així que procura no quedar-te sol a casa quan
el llegeixis.

2

L'arribada

Tot va començar un dia de juny, dels més calorosos que es recorden. Uns pares deixaven la seva filla Margalida a casa dels avis, amb qui havia de passar totes les vacances d'estiu.

—...i si passa alguna cosa truqueu-nos al mòbil de seguida. Us he deixat els nostres números apuntats a la nevera. I també el de la policia, el de l'hospital general, el dels bombers, el de l'FBI...

Feia cinc minuts que la mare de la Margalida donava indicacions als seus pares sobre com havien de cuidar la seva neta, com si ells no haguessin tingut mai una filla petita. Que no li donessin gaires dolços, que no anés a dormir tard, que cada dia

fes una pàgina del quadern d'estiu, que no marxés de casa sense dir on anava, que no li ho consentissin tot, que la vigilessin a totes hores... Semblava que la Margalida necessités més atencions que un exemplar d'una espècie salvatge en perill d'extinció.

—I tu, Margalida, fes el favor de portar-te bé, si us plau. Per l'amor de Déu: no facis enfadar els avis, que són molt grans i no estan per aguantar gaires disgustos.

—Em portaré bé, mare —va dir la nena amb cara de no haver trencat mai cap plat.

No et deixis enganyar per les aparences. La Margalida sí que n'havia trencat, de plats. I no pas un o dos. N'havia trencat a carretades. Vaixelles senceres. Era una nena molt entremaliada, que des de ben petitona havia fet ballar el cap a tothom. Els seus pares estaven desesperats. Ho havien intentat tot per redreçar-la, però res no havia servit.

Amb aquests antecedents, era totalment comprensible que la mare marxés amb l'ai al cor. Era la primera vegada que ella i el pare se separaven de la Margalida. Anaven a fer un creuer per Austràlia. Quan es van casar, els pares de la Margalida no tenien gaires diners i van haver d'ajornar el viatge de noces. Havien decidit que ara, deu anys més tard, era el moment de fer-lo. Als dos els feia molta il·lusió aquell viatge a l'altra punta del món, i, tot i que mai no ho haurien admès davant de

ningú, també necessitaven allunyar-se una temporadeta de la seva filla. Viure amb la Margalida durant aquells nou anys, cent setanta-quatre dies, nou hores, trenta-quatre minuts i deu segons havia estat un autèntic calvari.

—Au va, marxem! —va cridar neguitós el pare, patint perquè la seva dona no s’hi repensés.

—Adeu! —va acomiadar-se la mare amb un nus a la gola.

Quan el cotxe dels pares va haver desaparegut per la cantonada, la Margalida va mirar al seu voltant i va esbossar un somriure maliciós. Estava en un lloc nou, amb gent nova i innocent a qui gastar les seves bromes i comptava amb una situació totalment privilegiada: per primer cop a la vida, els seus pares estarien massa lluny per renyar-la.

3

La llegenda de la Maranyota

Era l'hora de sopar i l'avi i l'àvia estaven al menjador parant taula.

—Com s'ha portat, la Margalida? —va preguntar l'avi, que acabava d'arribar de regar l'hort.

—És a dalt, a la seva habitació. Hi ha estat tota la tarda. Com si no haguéssim tingut nena. Només ha baixat per berenar —va respondre-li l'àvia.

—Ho veus com no n'hi havia per tant? Tots els nens ho són una mica, de trapelles. La teva filla és una exagerada. A la Margalida només li feia falta sortir d'aquell pis tan petit. Les criatures no haurien de viure a ciutat tancades entre quatre parets, tot el dia jugant amb l'ordinador i mirant la tele. És

molt millor el poble. Aquí hi ha aire fresc, espai per córrer, menjar sa... Per cert, què hi ha per sopar?

–Bleda bullida.

–Mmm! Perfecte. No hi ha res més bo que un plat de verdura de l'hort amb un bon raig d'oli d'oliva sense refinar.

–Doncs a la Margalida no li ha fet gaire gràcia. Quan ha vist l'olla ha rondinat una mica.

–Perquè no n'ha tastat mai de tan bones. No em vull ni imaginar què mengen a casa seva. M'hi jugo una gallina ponedora que tot el dia s'alimenten de congelats. I ja et puc assegurar que no és el mateix una bossa de pèsols congelats que unes bledes tendres acabades de collir.

L'avi estava molt orgullós del seu hort. Era la nineta dels seus ulls. S'hi passava un munt d'hores al dia plantant carbassons, regant pèsols, escabellant melons, emparrant tomaqueres... Li encantava explicar les proeses que havia arribat a fer créixer en aquell petit tros de terreny. «Una vegada vaig collir una carabassa més grossa que la roda d'un tractor», deia. «Era tan gran que la gent venia dels horts del costat a admirar-la.»

–Ja veuràs com la nena encara et demanarà de repetir i tot –va concloure l'avi deixant el setrill damunt la taula.

–Espero que sigui així –va dir l'àvia sense gaire convenciment.

–On és la sal? –va preguntar l’avi.

–Al costat del setrill.

–Aquí no hi és!

–Doncs hi ha de ser –va respondre l’àvia sense donar-hi gaire importància.

–Doncs jo et dic que no hi és!

–Ho has mirat bé?

–Sorpresa! –va exclamar la Margalida entrant al menjador amb un dibuix a les mans–. Un regal pels millors avis del món!

–Oh, i que és bonic! –van dir els avis, orgullosos de la seva neta. Després van estar ben bé un quart d’hora de rellotge dient que era tota una artista, que com podia ser que allò ho hagués fet una nena tan petita, que quin gust més exquisit per triar les tonalitats... L’àvia fins i tot es va voler posar una medalla i va dir que aquell talent només l’havia pogut heretar d’ella.

Després es van posar a sopar, contents de pensar que tindrien a casa durant tot l’estiu aquella criatura tan dolça i angelical.

Però així que van fer el primer mos...

–Puaaaaaagh!

Amb grans esgarips, l’avi i l’àvia van escopir amb força la verdura que s’acabaven de ficar a la boca. I com que estaven asseguts l’un davant de l’altre, els dos van quedar ben empastifats de bledes mig mastegades.

—Quina angúnia! Si sembla aigua de mar! —van exclamar els dos alhora intentant reprimir unes ganes terribles de vomitar—. Quin fàstic!

La Margalida va esclafir a riure sorollosament:

—Ha, ha, ha! HA, HA, HA!! HA, HA, HAAAAAAAAA!!!

Els assenyalava amb el dit i no podia deixar de riure. Les llàgrimes li vessaven dels ulls a borbolls i la panxa li va començar a fer tant de mal que aviat va acabar a terra tota recargolada.

En aquell moment els avis van lligar caps: per això no trobaven el pot de la sal! La Margalida l'havia abocat dins l'olla de bledes per no haver-ne de menjar!

Engolint un got d'aigua rere l'altre per intentar aclarir-se la boca, els avis contemplaven com la Margalida reia, i no se'n sabien avenir que una noieta tan petita pogués tenir tanta mala bava.

La primera que es va recuperar i va poder dir alguna cosa va ser l'àvia:

–Això no es fa! –va recriminar-li–. No saps que l'avi no pot prendre sal? Que vols que tingui un tropell?

–Jo rai, dona –va dir ell fent-se el dur–. Però ara haurem de llençar tota la verdura!

–Les nenes no han de fer entremaliadures. T'has de portar bé, perquè si no vindrà la Maranyota i se t'emportarà.

–La Maranyota? –va preguntar la Margalida deixant de riure de cop.

–No n'has sentit a parlar mai? –es va sorprendre l'àvia.

–Com vols que n'hagi sentit a parlar? El jovent d'avui en dia ja no hi creu, en aquestes coses... Estan curats d'espants.

L'àvia va fer una pausa, va beure un glop d'aigua i va prosseguir l'explicació amb un to ben solemne:

–La Maranyota és un ésser monstruós, meitat persona i meitat truja, que viu a les profunditats de la Terra. T'has fixat que al bell mig de la muntanya que hi ha aquí al costat hi ha una roca enorme de color negre?

La Margalida, que no s'havia ni fixat que al poble hi hagués una muntanya, va mirar l'àvia amb gest avorrit.

—És la Roca Foradada —va continuar l'àvia—. Diuen que és la porta d'entrada al seu cau. Però només s'hi pot entrar portant damunt del cap un cistell de vímet ple d'aigua.

«Quina bestiesa», va pensar la Margalida, «és impossible omplir d'aigua un cistell de vímet. Té massa forats».

—«Quina bestiesa», deus haver pensat. «És impossible omplir d'aigua un cistell de vímet» —va prosseguir l'àvia—. El que no saps és que la Maranyota...

La Margalida va aixecar una cella.

—La Maranyota... —va repetir l'àvia— ...és mig bruixa!

Tot i l'èmfasi de la narradora, la Margalida no va canviar l'expressió d'incredulitat.

—Té poders obscurs i inimaginables. Ningú no sap del cert d'on va venir ni quant temps fa que és al món, però el que sí que se sap és que quan un nen fa dolenteries, la Maranyota ve a buscar-lo i se l'emporta. I ningú no pot fer res per evitar-ho.

«La Maranyota? Va, home, va! Quin nom més ridícul!», va pensar la Margalida. Com a mínim les velles xarugues del poble s'haguessin pogut inventar un nom una mica més terrorífic, si volien

espantar les netes. No seria pas amb una llegenda sobre un papu de poble, que la seva àvia aconseguiria tenir-la collada.

Tot i així, la situació la va divertir, i sense saber cap a on acabaria la broma, va decidir seguir una mica el joc:

–Jo no vull que la Maranyota se m'emporti! –va somicar amb veu tremolosa.

Tenia una habilitat innata per fer empassar a tothom allò que ella es proposava. I en aquell moment estava decidida a fer creure als avis que estava morta de por.

–Tranquil·la, Margalida. Si et portes bé no vindrà pas, la Maranyota –digué l'àvia, que ja començava a penedir-se d'haver tret el tema, veient com estava afectant la seva neta.

–Segur que vindrà aquesta nit! He estat molt dolenta! –va exclamar la Margalida sanglotant i fent veure que s'ofegava a cada síl·laba que pronunciava. Respirava a batzegades i tenia el rostre totalment desencaixat de terror.

Així era la Margalida, capaç de fer interpretacions mereixedores d'un Oscar.

Al cap d'uns instants ja la tenien per terra bramant i donant puntades de peu als mobles que estaven al seu abast. I no va parar fins que va aconseguir que els avis li prometessin més de vint vegades que estava totalment fora de perill, i que

per una ximpleria com allò de la sal, la Maranyota no deixaria el cau per venir-la a buscar. Calia fer una barrabassada de les més grans, per merèixer ser raptada per aquell ésser monstruós.

La resta de la nit els avis la van tractar amb cotonets. Li van consentir tot el que va voler: van deixar que mengés pernil salat i botifarra sense acompanyar-los amb pa, que es cruspís una terrina sencera de gelat de xocolata, que posés els peus damunt del sofà i que mirés la televisió fins que en va tenir prou.

Acotxada al llit, mig empatxada, la Margalida va adormir-se escoltant com a baix, al menjador, l'avi i l'àvia discutien per culpa seva:

–Ja l'has feta bona, tu també, amb aquestes històries de por.

–No la feia tan impressionable, a la nena. Però alguna cosa havia de dir-li per parar-li els peus, oi?

–D'ara endavant hem de vigilar què li diem, que ja es veu que no aguanta res. A més a més, no està bé espantar els marrecs perquè es portin bé.

–Però si s'ha fet tota la vida.

–Doncs nosaltres no ho farem. Res de parlar de la Maranyota d'entrada...

I així van seguir, fins a trenc d'alba, decidint quina seria la millor manera d'educar la seva neta caragirada.